

BIBLIA

A júniusi elmélkedéseket az „EK” közösség tagjai készítették (Schanda Beáta, Budapest; Bajnokné Benyhe Judit, Budapest; Kiss Gábor, Pilisborosjenő és Kosztolányi Mária, Karancsalja), a júliusiakat Tóth Miklós (Fertőd-Eszterháza).

Június 5. — Mennybemenetel ünnepe — Mt 28,16–20 —

„... tanítsátok őket mindannak megtartására, amit parancsoltam nektek...”

Micsoda!? Már az Isten, már a Szeretet-Isten is parancsolgat?!

A nyugati gondolkodásban, a XX-XXI. század fordulóján nevelkedett énünk, a szabadságot szajkózó környezetünk, az önmegvalósítást szuggeráló előadások és terápiák tömege mind-mind lázitanak: Ne hagyd, hogy más parancsoljon neked! Ne engedd, hogy korlátozzanak! Bontakoztasd ki, valósítsd meg önmagad!

A parancsolgatás a múlté: a rabszolgartartó parancsol a rabszolgáinak, a hűbérúr a jobbágyainak, a sanyargató kapitalista a gyerekmunkásoknak (szegény szerencsétlenek!). Ma legfeljebb a fegyveres testületekben fordulhat elő parancsuralom, de oda úgyszólván csak az agresszívok meg az agyfosítottak mennek (hülyék!).

Rendben, gyerekkorunkban még el kellett szenvednünk némi parancsolgatást a szüleinktől, tanárainktól. De ma már tölük se „sikk” a parancs: győzzenek meg, vagy rosszabb esetben beszéljenek rá némi jutalommal kecseszéteve...

Nekem ne parancsolgasson senki! Fel-nőtt vagyok. Tudom én, hogy mit akarok.

Vagy ha nem tudom, majd eldöntöm.

Az első tiltakozási hullám után már józanabban gondolkodik az ember. Gondolkodik és emlékezik. Ki parancsolt nekem? Mikor és mit? Vagy én mikor és mit parancsoltam a rám bízottaknak? És eszünkbe fog jutni sok-sok emlék, amikor parancsokat kaptunk és adtunk – szeretetből! Féltő-óvó szeretettel, de a legnagyobb határozottsággal adtak parancsot a szüleink, néhány odaadó tanárunk, közösségi vezetőink vagy mások. Eppen azt parancsolták meg nekünk, ami a javunkat szolgálta, vagy ami megóvott a bajtól. Amikor az utasítás betartása talán életbevágóan fontos volt, de nem volt idő, alkalmom, lehetőség hosszas magyarázatokra. Vagy talán már fölösleges is lett volna, hiszen már százszor, ezerszer elhangzott!

Olyan ez a jézusi „amit parancsoltam”, mint egy esszencia: nem részletez, de minden benne van: hivatkozás, visszautalás mindarra, amit az évek során tanított: könnyen érthető példabeszédekben, türelmes, érdemi beszélgetésekben. A vitatkozás, a győzködés ideje lejárt. Már

csak arra van ideje a búcsúzó Jézusnak, hogy még egyszer szerettei „lelkére csomózza” a legfontosabbat, az ő parancsát: hogy jónak kell lenni, és erre meg kell tanítani másokat is, lehetőleg mindenkit!

Tulajdonképpen ez Jézus végrendelete, és egy végrendelet jellemzően tömör és kötelező erejű; azaz parancs, végre kell hajtania az örökösnek. Egy életen át ezt kell végrehajtaniuk a tanítványoknak: mehetnek szanaszét a nagyvilágba, magyarázhatnak, taníthatnak, győzködhetnek, példát mutathatnak... – sok-sok napon, éven át. Ez annyira fontos, hogy soha nem szabad elfeledni, soha nem szabad feladni. Tovább kell adni: a tanítványok következő nemzedékének, és aztán majd tovább-tovább-tovább... nekünk, és még tovább... Ez a parancs!

Jezusom, értem-e és élem-e, hogy jónak lenni – a rólunk alkotott legjobb isteni elképzelés megvalósítóinak, kibontakoztatóinak és továbbadónak lenni – fontos? Hogy ez a legfontosabb feladata életünknek? Annyira fontos, hogy ezt akartad a leginkább a „lelkünkre csomózni” búcsúzóban!

Június 12. — Pünkösdvasárnap — Jn 20,19–23 —

„Békesség nektek! Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket.”

A tanítványok a gyász, a szégyen, a csalódottság és a fölfoghatatlan reménység óráiban biztonságos helyen összebújva próbálják értelmezni és elemezni az átélt történéseket. Még fel sem ocsúdtak az álmaikat porig romboló kivégzés után, amikor értelmezniük kell a fölfoghatatlant: Jézus újra él, de – a néhány kiválasztott tanúsága szerint – mégsem úgy, ahogyan eddig. Az első látás egyiküknél sem volt elég a felismeréshez. Azon az estén azonban semmi kétségük nem lehetett afelől, hogy ki lépett közéjük. Jézus szavaival és testi valójával egyaránt biztosítani akarta őket arról, hogy valóban őt látják. Az evangélista nem írja ugyan, de a

szövegből („megmutatta nekik kezét és oldalát”) egyértelműen kiderül, Jézus tudja, hogy a tanítványokat kétségek gyötrik. A sebek látványa és a jól ismert „Békesség nektek!” köszöntés azonban eloszlatja a tanítványok minden kételyét.

Aki vesztett már el számára nagyon kedves embert, az tudja, milyen nagy öröm nagyritkán újra találkozni vele ál-munkban. Aki átélt már efféle „találkozást”, az tudhatja, milyen hihetetlen öröm foghatta el a tanítványokat Jézus láttán. Amit mi legfeljebb ál-munkban élhetünk át, azt ők valóban megtapasztalhatták.

Jézus azonban nem sok időt hagy az örövendezésre. Számára – úgy tűnik – az a

legfontosabb, hogy a tanítványai újra hallhassák Tőle a lényegét, azt, amit ő az Atyától hallott. Talán nem véletlen, hogy a bezárt szobában összebújva, elrejtőzve talált tanítványoknak éppen a küldetés fontosságáról beszél. A „Gyermekeim, már csak rövid ideig vagyok veletek” (Jn 13,33) szelíd türelmetlensége most is egyértelműen érződik Jézus szavaiban.

A Jó Hírt nem tarthatjuk meg magunknak, nem élhetjük az életünket elzártan. Küldetésünk van. Jézus a bennünk lévő Lélek segítségével az Örömhír továbbadását várja tőlünk. Mindnyájunktól, akik tanítványának érezzük magunkat!

Június 19. — Szentháromság vasárnapja — Jn 3,16–18 —

„...úgy szerette Isten a világot, hogy megszületett Fiát adta...”

Feltételezem, hogy egy teológusnak gyöngyözne a homloka az izgalomtól a mára rendelt szöveg olvasása közben, mert közvetlenül Istenről szól, és az Ő megszületett Fiáról. Micsoda lehetőség az elmélkedésre és a gondolatok szárnyalására!

Engem egy kicsit megriaszt, mert próbára teszi elvont és a földhözragadt problémák által szabályozott gondolkodásomat. Mit üzen ez a néhány sor?

Első olvasásra talán csak annyit, hogy Istennek van Fia, akit közénk küld, hogy rajta keresztül lehetőséget adjon az örök életre. Fiú dolga továbbá, hogy a tökéletlen világot rendbe tegye. Itt vetődik fel az

első komoly probléma. Miért kellene a világot elítélni? Miért tökéletlen a világ, ha mindent Isten teremtett? Talán nem Ő teremtette a világot? Esetleg tud más is teremteni? Egyáltalán mit jelent az, hogy teremteni? A teremtés folyamat, avagy időtlen pillanat?

Érzem, hogy az egyik megválaszolhatatlan kérdés hozza a másikat, mert az ember képes olyan kérdéseket megfogalmazni, amelyekre az ő világában nincs válasz. Ezek a kérdések csak előkészítik az igazi nagy kérdést: Milyen az Isten? És mi a kapcsolatunk vele?

János evangélista istenképe ember for-

májú. Hiszen Istennek van Fia. Még hozzá megszületett! Azt gondolom, jelentősége van annak, hogy megszületett. Nem egy a sok közül, hanem az egyetlen, és ami egyetlen, az végtelen nagy értékű. A Fiú jelentése más megközelítésben a belőlem való, vagy velem nagyon hasonlós. Isten önmagából adott. Az Időnélküli az idő által meghatározott világba küldte önmagának egy részét, a Fiút. Azt gondolom, hogy ez maga a teremtés! Vagy legalább is a teremtés egy formája.

János szövegének van egy mélyebb üzenete is számomra. Ezt kicsit nehezebb megfogalmaznom.

Talán segítségemre lesz egy gyerekkoromban olvasott könyv a kételtű ember-ről. Egy orvos a saját fiába kopoltyút operál, hogy megmentse gyermeke életét. Ezek után a fia képes a víz alatt élni, de tud rövid ideig a szárazföldön is létezni. Kételtű emberré vált.

Jézus is hasonlóképpen kételtű, hiszen teljes egészében emberként élt az időbeli világban, míg valójában az Időtlenből, az Időtlenben született. Az üdvözülés lényege, hogy az idő vasmarkából az Időtlenbe kerülünk. És ez az ember számára is lehetséges, csak hinni kell Jézusban, azaz

Június 26. — Úrnapija — Jn 6,51–58 — „Én vagyok a mennyből alászállott élő kenyér...”

Jézus az Élet kenyere. Mit is jelent számunkra ez a titokzatos, szinte megfjethetetlen hasonlat? Nem sokan érthették akkor sem, és ma sem tudok igazán mit kezdeni ezekkel a mondatokkal. A hivatalos egyházi tanítás úgy magyarázza, hogy Jézus az Oltáriszentségben, a kenyér színe alatt megjelenő valóságos testére gondolt.

Ha ezek a mondatok így hangzottak is el, akkor sem valószínű, hogy Jézus dogmatikai fejtegetésekbe bonyolódott volna. Inkább az Élet és a Kenyér egészen más értelmezésére kell gondolnunk.

tenni kell Jézus útmutatása szerint. De mi ez a tennivaló?

Amikor Jézust az Isten Fiának kezdték tartani, bizonyára sok emberben megfogalmazódott: Hiszen csak egy közülünk, hogy lehetne az Isten Fia? Itt van a lényeg. Isten épp ezért a felismerésért küldte Jézust a világra: felismerni, hogy közülünk való ember az Isten Fia, nem pedig valami elvont, felfoghatatlan csodálény. Felismerésre döbenni: mi is lehetünk Isten Gyermek! Ez a ráeszmélés kötelez, és egyben felemel. Kötelez a tennivalóra, ami nem más, mint a teremtés.

Isten munkatársaként együtt teremteni a világot, legalábbis a mi közvetlen világunkat. Mert tud teremteni az ember, pontosabban fogalmazva képtelen a nem teremtésre – azonban nem mindegy, hogy milyen világot terem maga körül. Istenhez hasonlóan önmagából kell adnia a legnagyobbat. Ezt nevezhetjük akár szeretetnek is.

Vállalni azt, hogy munkatársak legyünk Isten oldalán a teremtésben, ebben áll az ítélet és az üdvözülés. Az üdvözülés, a felemelkedés, hogy kételtű emberekké válhassunk.

A kenyeret a régiók „élet”-nek is nevezték. A kenyér egyet jelentett az étellel.

Jézus élete a mi kenyérünk – mondhatnánk, s úgy kell nekünk, mint a mindennapi kenyér, az ő példája, tanítása, amiből élünk, meg tudunk újulni, ami örök életet ad nekünk. A Vele alkotott közösség azonosulást jelent életével, sorsával. Jézus élete és sorsa a valódi, igazi emberi élet és sors. Nem lehet őt kicsit követni, félszírvél; teljes elfogadást és azonosulást követel. Tanítványai meg is jegyzik: „Kemény beszéd ez! Ki fogadhatja el?”

A nagy emberek pusztá létükkel, példájukkal kihívást jelentenek, állásfoglalásra, „vagy-vagy” döntésre kényszerítenek bennünket. Jézus radikális, „kemény” beszéde és élete ma is ilyen vízvázaló, nem lehet vele alkudozni. Emiatt akkoriban is több tanítványa „visszahúzódott tőle”.

Mi maradunk, kitartunk? Vállaljuk, hogy a jézusi szeretet-tanítás beépüljön az életünkbe, a mindennapjainkba? Táplálkozunk, töltődünk vele nap mint nap? Vagy csak kivételes, ünnepi alkalmakkor veszünk magunkhoz ebből a kenyérből?

Július 3. — Évközi 14. vasárnap — Mt 11,25–30 — „Felüdítelek titeket”

Tegnap volt Sarlós Boldogasszony ünnepe. Régen ekkor kezdődött az aratás. Azt tartották, hogy Sarlós Boldogasszony, az aratás édesanyja és királynéja gondoskodik a szegényekről és az ég madarairól, Mária és Jézus arca ott ragyog minden búzaszemben.

A család évében a két titkot tudó édesanya találkozása figyelmeztessen bennünket a család értékeire.

Jézusnak a mai evangéliumban elhangzó imádságát föl lehet fogni úgy is, mint az ő Atya-gyermek kapcsolatát.

A kicsinyek említésével Jézus bevon bennünket, embereket is ebbe a kapcsolatba. Jézusnak nem beképzelt bölcsesre és okosakra van szüksége, hanem tiszta, egyszerű szívekre, tiszta szívű emberek-

re, akik befogadják őt. A bölcs farizeusok és írástudók csak az ács fiát látták benne. Ismerték egész rokonságát, s emiatt lenézték Jézust.

Hálaimája után Jézus egyszerű szavakkal követésére hív; nem tettetést, nem pózokat, hanem egyszerű, őszinte odaadást és követést vár tőlünk.

Jézus rejtve mondja el imádságait – a kevélyek elől elrejtve.

A gyermekeket jellemzi a kíváncsiság, az ismeretlenre való rácsodálkozás.

Van-e ilyen Istenre rácsodálkozó lelkületem?

Rájöttem-e már, hogy hol, és mikor, milyen élethelyzetekben vittem könnyebben életem keresztsjeit és terheit? Elfáradt szívünk és megtört lelkünk nyugalmát Jé-

zusnál találjuk-e meg? Aki nem nála keres felüldülést, könnyen csalódik. Megtaláljuk-e a munka, a pihenés és az imádság összhangját és helyes arányát?

Észreveszem-e, segítem-e a keresztsúly alatt roskadozókat, az élet terheit cipelőket? Könnyítek-e, segítetek-e rajtuk? Sokan vagyunk megroppant nádszál-emberek, vagy az élet hajótöröttei.

Éreztem-e kísértést arra, hogy letegyem a Krisztus-követés igáját, terhét? Mi most a legfárasztóbb életemben? Azt adjam oda Jézusnak. Beszédemben bölcs vagyok-e, vagy csak tudálékos? Életkörlényeim közepette hogyan viselem az ígát és a rám váró terheket? Vonzó-e krisztusi szelídség? Átérzem-e az Isten előtti kicsinységemet?

Július 10. — Évközi 15. vasárnap — Mt 13,1–23 — „Százszoros termést hoz”

A család évében vagyunk. Holnap lesz Szent Benedek apát, a bencés rend megalapítója, Európa fővédőszentje ünnepe. Jelmondata ma is figyelmeztet: Imádkozzál és dolgozzál! A családban a szülőknek és a nagyszülőknek erre kell megtanítaniuk gyermekeiket, unokáikat. Felnövekvő gyermekek, fiatalok, fogadjátok ezt meg.

Jézus sokszor a természet világából veszi a képeket és a hasonlatokat példabeszédeihez. Most is ezt tette. Mi emberek a világban élünk, és abból értelmünkkel, szabad akaratunkkal és személyiségünkkel kiemelkedünk. Felelősséggel tartozunk életünkért, mivel sorsunk és Istentől való rendeltetésünk van itt a földön. Isten életbe hívott bennünket, és lehetőséget adott, hogy felelősen válaszoljunk az Ő hívó szeretetére, tervére. Nem mindegy, hogyan és miként használjuk föl életünket. Az olvasmányban arról hallunk, hogy a földet termékennyé tevő eső bizto-

sította a családoknak és az egész népnek a mindennapi megélhetését, a kenyeret. A termőföld nem „utasítja el” a „mennyei” áldást, ezért az életet biztosító eső a vetéseknek növekedést ad és bőséges termést eredményez. Vajon velünk, emberekkel is így áll a dolog? Mi emberek választhatunk: vagy befogadjuk, vagy elutasítjuk Isten szavát. Elgondolkodtató: milyen egyértelmű lenne elfogadni és megtenni az Isten ÉLETET biztosító feltételeit: hitremény-szeretet, adás-szolgálat-békesség-teremtés, a hegyi beszéd tanítása stb.; olyan megmagyarázhatatlan, hogy Isten eme jóindulatát, szavát visszautasítjuk, közönnnyel, közömbösséggel, sőt ellenségesen fogadjuk. Isten élő szava nem talál minden emberben visszhangra, sokunk életében azonban igen.

A magvető embertől (Istentől) a bizalmat és a reményt tanulhatjuk meg. Nem hagyta abba a vetést. A sziklás talaj, a bogáncsok látványa nem vette el a kedvét.

Az érdekelte, hogy a mag jó talajba, jó földbe kerüljön. Ott majd várható a többkevesebb termés, s így munkája és fáradozása nem felesleges. Jézus is tudott lelkesedni azokért, akik termékeny lélekkel hallgatták őt – így a csüggedő embereknek is példát adott. Mennyi fiatal elkallódik azért, mert a szülei, nevelőik belefáradván, abbahagyják a figyelmeztetést, a kérést, a nevelést, mondván: nem érdemes fáradni, minden lepereg a gyerekről. Mennyi házasság, barátság, család, rokoni kapcsolat, közösségi élet ment tönk्रे azért, mert kihalt belőlünk a remény, elfogyott a kitartás és a lelki erő, föladtuk a küzdelmet. Mennyi imádkozó kéz lankadt el, mert úgy éreztük, hogy Isten nem hallgatta meg kéréseinket. Bátorítsuk és erősítsük a csüggedő embereket!

A nekem adott vetőmagot elvetem-e? A kudarcok nem veszik-e el a kedvemet? Milyen okok hatástalanítják bennem az Isten szavát?

Július 17. — Évközi 16. vasárnap — Mt 13,24–43 — „Jó magot vetett a földjébe...”

A család évében vagyunk. Holnap lesz szent Hedvig királyné ünnepe. A családban a feleségnek és édesanyának a hitbéli életre is nevelni kell. Férjével együtt meghatározó szerepe van ebben. Szent Hedvig az egész lengyel népnek lett édesanyja és hitbéli nevelője. 1997-ben avatta szentté II. János Pál pápa.

A világban tagadhatatlanul tombol a rossz és az emberi gonoszság. Hogyan tűri mindezt az Isten? „Ne szállj szembe a gonosszal!” – tanítja Jézus (Mt 5,39). Egyre növekvő gond, hogy terjed a bűnözés. Szorongással tölt el mindegyikünket. Fenyeget bennünket. Nem érezhetjük magunkat biztonságban. Maga az ember az, aki fölborította a világ rendjét. Egyikünk sem vallhatja magát ártatlannak. Egyrészt, mások gonoszsága ránk nehezedik, ezt könnyebb észrevenni; másrészt, a saját vétkeinket is be kell látnunk, amikor mi sebünk meg másokat, pélsául a családban, a munkahelyen, a közösségben, a rokonok, barátok, ismerősök között.

A gazda jó magot vetett a földre. A konkoly nem tőle származik. Tudomásul kell vennünk a rossz jelenlétét a világban, anélkül hogy beletörődnénk a létébe, vagy megpróbálnánk letagadni azt. A világban lévő rossz és bűn kiiktatására az lenne az igazi megoldás; hogyan minden bűnös ember tudna metanoiát tartani. Erre a megfordulásra kell rávezetni az embereket.

Hogyan tudnánk a bűnöst a javulás útjára vezetni? Isten mindannyiunk számára nyitva hagyja az igaz útra térés lehetőségét. Mindehhez nagyon nagy türelemre van szükség. Isten az embertől a folyamatos lelki fejlődést, előrehaladást várja, és megadja a türelmi időt. Sokan vannak azonban az ún. „konkolyemberek”. Talán gyermekkorukban nem kapták meg azt a gondoskodó szeretetet és törődést, amely a jó úton tartaná őket. Ha önmagunk iránt is tudunk türelmet gyakorolni, akkor tudunk mások iránt is.

Az ifjúság nagy nevelőjéről, Don Boscoról olvastam: Edesanyja, Margaréta

asszony segíteni akart a fiának. Érkezése után hamarosan megdöbbenve tapasztalta, hogy milyen nehéz feladatra vállalkozott. A befogadott fiúk semmiféle nevelésben nem részesültek. Margaréta mama panaszkodott: „Mindent ellopnak, szétszaggatják a ruhájukat, úgy, hogy meg sem tudom varrni. Még a konyhából is elviszik a lábasokat és az evőeszközöket. Immár végleg elfogyott a türelmem. Hazamegyek, hogy nyugodtan tölthessem öreg napjaimat.” Don Bosco megértően meghallgatta édesanyja panaszát, és szó nélkül ramutatott a falon függő feszületre. Edesanyja megértette. Könnyek között mondta: „Igazad van, erről megfeledeztem; maradok.” Valahogy így foghatjuk le a konkolyt hintó kezeket.

Szótam-e más tiszta vetésébe konkolyt? Adok-e időt a javulásra, a megfordulásra? Jézus tiszta evangéliumát mondom-e az embereknek? Tudok-e bűnpártolás nélkül elnéző és türelmes lenni mások hibáival, bűneivel szemben, a megtérés reményével?

Július 24. — Évközi 17. vasárnap — Mt 13,44–52 — „Megtalált kincs”

A család évében vagyunk. Kedden lesz Szent Joachim és Szent Anna ünnepe, ők a nagyszülők védőszentjei. A mai keresztény szülők közül sokan mernek a világ értékrendjével szembehelyezkedve élni. Veszik a bátorságot a hűséges és tiszta jegeységhez és házassághoz. Elvállalják a sokadik gyermeket. Derűs nyugalommal állják a lesajnáló pillantásokat. Teszik mindezt azért, mert kincset leltek. Kereső és megajándékozott emberek. Kockáztattak, keresték, és megtalálták életük igazi kincseit.

A mai evangélium példabeszédei vagy hasonlatai az Isten Országának páratlan értékét szemléltetik, amelyért minden áldozatot meg kell hoznunk, vagyis érdemes mindent odaadni érte. Az evilági, földi kincsekért is mennyiit kell fáradozni és küzdeni, akkor még inkább az égi kincsekért, és a legnagyobbért, az Isten Országába jutásért! Az első példabeszédben egy szegény ember, talán egy napszámos szerepel. A másodikban egy gazdag ke-

reskedő. Egyikük sem állt megkövülten a kincs mellett, hanem megfontoltan, értelmesen, és főleg azonnal cselekedtek. Számomra ez azt jelenti, hogy akár szegény, akár gazdag valaki, az Isten Országáa egyformán érték lehet mindannyiunk számára, s mindannyiunknak törekednünk kell az Isten Országába bejutásra.

Mi kell ahhoz, hogy észrevegyük az elrejtett kincset, s hogy felismerjük a valódi igazgyöngyöt? Megkülönböztető-képesség és helyes értékítélet. Ezt felülről kell kérnünk és várnunk. Az olvasmányban Salamon király ugyanígy tett. Imádkozott „éber szívért”.

Mindketten váratlanul találunk rá a kincsekre. Nem szalasztják el a lehetőséget, az egyszer adódó alkalmat. Manapság is így találunk jó néhányan lelki kincsekre: hitre, kereszténységre, közösségre. Például nem hívő szülők kisgyermekük születése után találkoznak és beszélgetnek hívő szülőkkel. Előkerül a szó a kereszteletről. Ők is megismerkednek a keresz-

ténységgel, szülői közösségbe kerülnek, és ezután ők maguk is megkeresztelkednek kisgyermekükkel együtt. Másik példa: idekerültem Fertőd-Észterházára, és megkerestek a Schönstatt családmozgalmak tagjai. Az egyik édesapa elmondta, hogy ő otthon a családban teljesen vallástalan környezetben nőtt föl. Amikor megismerkedett a feleségével, utána keresztelkedett meg, és lett a családmozgalom egyik vezetője.

A három példabeszéd Jézus belső világát is tükrözi. Ő is otthagya mindenét, és közénk jött. Minket kincsként és igazgyöngyként ismert föl, mintegy gyöngyszemeinek.

Mit, kit tartok igazi kincsnek? Keresem-e? Képes vagyok-e áldozatokra is megszerzéséért? Mit viszek „kincseimből” az Isten színe elé, a Vele való találkozásra? Keresem-e a nem romlandó, a nem elenyésző kincset? Vagy már rábukantam? Tudom-e, hogy rejteget még számomra az Úr kincseit?

Július 31. — Évközi 18. vasárnap — Mt 14,13–21 — „Ti adjatok nekik enni...”

A család évében vagyunk. Napjainkban sok család él szegényes körülmények között. A holnap szent, Liguori Alfonz Nápolyban az utcagyerekeket, a koldusokat, a betegeket és a szegény családokat segítette. Közvetlen környezetünkben mi is segítsünk a szegény családokon!

Két helyen olvassuk az evangéliumokban, hogy Jézus szíve megesezt az embereken. Az egyik: „olyanok voltak, mint a pásztor nélküli juhok” (Mk 6,34). Tehát lelki éhségben szenvedtek: lelki bizonytalanságban, tanácstalanságban és elhagyatottságban. A másik a mai evangéliumi szakasz. Ez a kettős éhség végigkíséri az embert a történelem útján. Mindkettő csillapítása súlyos terhet és feladatot jelent az emberiség számára. Nem is igazán tudunk megnyugtatóan és véglegesen megbirkózni velük. Az is igaz, hogy az egyik éhség kielégítése nem szünteti meg a másikat a kínjaikat.

Jézus egyedül akart maradni, azért, mert hírét vette, hogy Heródes kivégeztette Ke-

resztelő Jánost. Az emberek azonban utána tódultak, és szomjas lélekkel hallgatták akarták őt. Nem sajnálták a fáradságot, és lelkesen követték a pusztába is. Ha korunk emberére tekintünk, szomorúan tapasztaljuk, mennyire hiányzik körünkben a Jézus tanítása iránti érdeklődés és lelkesedés. Erich Fromm kérdezte ezzel kapcsolatban: „Hol található Európában keresztényi szellem? Ki ébreszti föl csodálatunkat? Megcsodáljuk-e a szegényeket? Az önfeláldozókat? Azokat, akik szeretnek?”

Ma is vannak, akik követik Jézus tanítását. Kalkuttai Teréz anya és nővérei napjainkban is ápolják a betegeket. Charles de Foucauld atya hosszú éveket töltött a sivatagban, és szíve nyitva volt a bennszülöttek felé. Jöttek is hozzá tanácsait kérni és gazdag lelkiismeretből meríteni. Gondoljunk Taizère, ahol sokan fölkeresik a szerzetesközösséget, és imádsággal, elmélkedéssel töltik napjaikat, közösen fogyasztják el a szerény ebédet és a vacsorát, amelyet közösen készítenek

el. A hangsúly természetesen nem az étkezésen van, hanem azon az asztalközösségen, amelyet a nagy Vendéglátó és Kenyéradó, Jézus hív egybe.

„Nemcsak kenyérral él az ember” (Mt 4,4; Lk 4,4). Korunk embere olyan étellel táplálkozik, amelyek elveszik az étvágyát az Isten kenyerétől. Márpedig Isten úgy teremtett meg bennünket, hogy ne érjük be a mulandó eledellel, hanem vágyakozzunk a lelki táplálék után. Közösségeinkben ajándékozunk meg egymást rendszeresen ezzel a lelki eledellel! Ne gondoljuk, hogy ez kevés. Jézus ezt a keveset kéri tőlünk, de azt teljes és egész szívvel tegyük meg.

Oda merem-e adni a keveset, amim van, vagy azt mondom: Nekem is épphogy elég? Közreműködöm-e Jézussal az apostolkodásban, a kenyérszótásban, a maradék összeszedésében? Fölajánlom-e anyagi, szellemi, lelki javaimat a közösség épülésére? Megbecsülöm-e, értékelem-e azt a keveset, amit másoktól kapok?